

הראשונים, ולזה מסיים החתם סופר ז"ל דעל כל פנים
צדור האחרון לריכין אנו למשכנוי נפשינן לסמוך על זה
הואיל והאורח צדק מאד גדול זהו כוונת מרן זצוק"ל.

לז

צד ו'

עוד נראה לומר דבאופן שהוא צנ"ד שבהם שולחים מה
שמועל עליהם להודיע לא משום היתר עגונא, והם
שולחים ומודיעים כקטון כגדול כיבודי כגוי אין זה
בגדר שאלה והעדאה, אלא זהו נחשב כאמירת הפנקס
שכתוב בו הדבר, ומה שאומר הנשאל זה כמעשה קוף
בעלמא שאומר מה שכתוב שם, ובאופן זה גם החולקים
שחין לסמוך על היתר הערכאות, הלא מצוה דצריכה
שהוא באופן שכל עיקר הסמיכות הוא על המכתב
שכתב הערכי עבור שאלה של אותו פלוני אלמוני ושם
אין ידוע איך ומה כתוב אללם, וכמצוה בתשרי חת"ס
סי' מ"ג וז"ל אמנם להתיר עפ"י עדות ערכאות שלהם
לחוד מצלי מסל"ת אע"ג דלא משקרי מ"מ לא נראה
להתיר משום אל תשת רשע עד ע"כ, עיי"ש עוד בכל
התשובה שע"ז הנקודה סובב והולך החת"ס לצאר
דערכאות אפי' ע"י שאלה עדיף ממסל"ת ובזה תלוי
עיקר וויכוחם של גדולי עולם.

א"כ צנ"ד ששולחים מה שכתוב בפנקסיים זה עלינו
לצרר בכל עת, והשולח התשובה הוא שכירו ולקטנו
של האופעם ועושה מעשה קוף בעלמא, צוודאי אליבא
דכו"ע יש לו דין מסל"ת וכמו שכתבנו.

לז

ובדבר גוף הידיעה של הערכאות ע"כ ז"ל דלא נפקא
לן איך ידוע להם אף שאפשר שלפי משפטי דיני
עדות עגונות של חז"ל לא היה דנין שהוא מה, מ"מ חן
לא דנין בזה בגוף המיתה אלא אחר הידיעה והם דנו
איך שדנו מכיון שלפי חקירתם עד מקום שיד אדם
מגעת, ולפי מה ששפטו נעשה אללם הסכמה מוחלטת
שהוא מה שכן נמנו וגמרו הדבר עד עפ"י החלטתם
מתחייבין הן בערכאותיהן בממון להמשפחות
והיתומים, שוב אין לנו עסק באיכות דבר בידיעה
שלהם אלא דנין כפי עדות שאמרו, שכן פסקו לנו חז"ל
שאלה הערכאות פוסקים שהוא מה הכי נקטינן ודנין
אותו, וזהו שכתב הרמב"ם סוף הלכות גירושין
דנאמנים צלי דרישה וחקירה שאלה לא כן בעלה לה
לגמרי דין נאמנות של מסל"ת אלא נלריך לחקור אותם
ולידע גוף המיתה, וכן בעלה לה דין נאמנות הערכאות
ומכיון שכן גמרו ואמרו, פסקו לנו חז"ל שנאמנין

ויכולין לדון כפי אומנם בזה כן לריך לומר בזה.

והסבר הדבר דאף שהעכו"ם דנין החלטת המיתה
בכמה דברים שלפי דברי חז"ל לא היה דנין שהוא
מה כגון ללוז וחי' אוכלת בו או אפשר אפי' הכרה אחר
ג"י וכדומה לזה, מ"מ אין אנו אחרתין לחקור אחר
ידיעתן גוף המיתה דא"כ בעלה לה תורת מסל"ת שלא
יהי' כבר מסל"ת אף אם יאמר שמת וקצרו, דהא ענה
זה עפ"י שאלה, ומכיון שא"א סמכו על מה שאמר
שעכ"פ ע"פ רוב רובו צוודאי העדאה מיתתו הוא
כדרך הארץ שמת צוודאי, משא"כ גבי ישראל אס
מקבלין אותו בתורת העדאה, וניתן לצרר העדאתו שוב
יש לנקוט הדבר כדין משפט העדות איך ומה היה
המיתה, וזהו הכדל עכ"פ במקום שאמרו לנו חז"ל
שים לסמוך על העכו"ם כל שהעכו"ם פסק ואמר שמת
והוא באופן שיש לו נאמנות הן מתורת מסל"ת וכן
מתורת הערכאות חו' אין עלינו לחקור אחר שום ידיעה
פרטית איך ומה היה המיתה.

ובמי"א צנ"ד ששלח הערכאות קיום בכתב שפלוני
אלמוני מת יכולין לסמוך ע"ז להתיר האשה מכבלי
העיגון כפי הודעת הערכאות, וזה סניף נוסף על דדי
התירים שכתבנו לעי'.

לח

צד ז'

והנה אחר שביארנו דדי היתרים הנ"ל הגיע לנו
ידיעה שמאלו מהנידון הנ"ל עתה של פסח ידו
וידיעת דבר זה הוא עפ"י צרירת מומחיות של DNA,
והנה מקודם עלינו לצאר צעיקר ויסוד הדבר אם על
צרירת DNA יש לסמוך לענין עדות אשה.

הנה כבר ביארנו צו"ת עב"ת ח"צ סי' נ"ט
באריכות וזה תו"ד, צדור מיני סימנים שנתחדשו
בזמן האחרון שהמליאו החוקרים שיכולין לעמוד על
צירור זהותו של אדם מי הוא ואיזה הוא, אס הצירור
שנתצבר לכן שכן הוא, הוא מאותן הסימנים שבאו לידי
הסכמה שאף עד אחד מני אלף לא ימצא שיהא דומה
לחברו, שאז הוא בגדר סימן מובהק וכש"כ צ"ש ס"ק
ע"צ דשיעור סימן מובהק הוא עד אחד מני אלף, ואס
יצורר הדבר שכן הוא יכולין לסמוך להתיר אשת איש
להנשא.

והנני להביא מה שכתב והעלה בזה בעטור"ד הרב
הגאון המופלא וכו' בנש"ק וכו' מוהר"ר יחזק
שטיין שליט"א ראב"ד צבית דיננו, וז"ל.